

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci proti obvinenému Z. K. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 23. júla 2013 v Bratislave dovolanie obvineného Z. K. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. R. B. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. februára 2012 sp. zn. 3 To 97/2011 a rozhodol

t a k t o:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Z. K. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Komárno z 25. augusta 2011 sp. zn. 3 T 60/2008 bol obvinený Z. K. uznaný za vinného v bode 1) zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2) z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1) dňa 22. novembra 2007 v čase o 21.30 hodine v K., na Ž. ulici oproti vchodu do obytného domu č. X. pristúpil k L. S. a spýtal sa ho „čo je Laci?“, následne ho udrel päťou do brucha, po čom poškodený spadol na zem, kde mu roztrhal zapínanie na kabáte a z bočného vrečka košeľe mu vybral 3.000,- Sk, čo je 99,58 EUR, občiansky preukaz, šek na dávku v nezamestnanosti, keď mu poškodený povedal, že ak mu nevráti peniaze, tak ho udá na políciu, tak sa mu obvinený vyhrážal, že pokiaľ takto učiní „len dovtedy bude žiť“, následne odišiel na neznáme miesto a takto konal napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Komárno, spisová značka 1 T/96/1987

odsúdený za trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením pre jeho výkon do druhej nápravno-výchovnej skupiny a rozsudkom rovnakého súdu, spisová značka 1 T 100/1990 bol odsúdený za trestný čin znásilnenia podľa § 241 odsek 1 Trestného zákona ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona a za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov,

2) dňa 16. marca 2007 v Komárne, v obchodnom dome Lodiár, po predložení nepravdivého potvrdenia o jeho zamestnaní vo firme Z. K. K. s čistým mesačným príjmom 12.115,- Sk, na základe zmluvy číslo 4073225 vylákal od firmy P. s.r.o. B. úver vo výške 8.000,- Sk, ktorý sa spolu s príslušenstvom zaviazal uhrádzať v 10 mesačných splátkach po 1.440,- Sk, počnúc dňom 15. 04. 2007, čo však nemal v úmysle urobiť, nemal na to ani možnosť, nakoľko bol v tej dobe nezamestnaný, bez dostatočného príjmu, svoj záväzok do dnešného dňa ani sčasti nesplnil, čím pre P. s.r.o. B. spôsobil škodu vo výške 14.400,- Sk, čo je 477,99 EUR, ktorú sumu by spoločnosť získala postupným uhradením splátok úveru s jeho zmluvným navýšením.

Okresný súd uložil obvinenému Z. K. za zločiny uvedené v bode 1) podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 47 ods. 1, § 46 a § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov, 11 (jedenásť) mesiacov a 25 (dvadsaťpäť) dní, na výkon ktorého zaradil obvineného podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 44 Tr. zák. okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu za prečin uvedený pod bodom 2) rozsudku, s ohľadom na rozsudok Okresného súdu Komárno z 25. októbra 2007 sp. zn. 3 T 37/2004.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil okresný súd obvinenému Z. K. povinnosť uhradiť poškodenej strane P., s. r. o., R. X., B. škodu v sume 477,99 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obvinený Z. K. smerujúce proti výroku o vine a treste za skutok uvedený pod bodom 1) a okresná prokurátorka pre neuloženie ochranného opatrenia obvinenému a to ochranného dohľadu podľa § 76 ods. 2 Tr. zák.

Krajský súd v Nitre o týchto odvolaniach rozhodol rozsudkom z 22. februára 2012 sp. zn. 3 To 97/2011 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného Z. K. za vinného na nezmenenom skutkovom základe ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa v bode 1) iba zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. a § 47 ods. 2 Tr. zák. a v bode 2) z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. a za zločin lúpeže uložil obvinenému podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., postupom podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému aj ochranný dohľad v trvaní 3 (troch) rokov s tým, že podľa § 77 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. zák. obvinený je povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2) kvalifikovaný ako prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Tr. zák., krajský súd podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu za tento prečin s ohľadom na rozsudok Okresného súdu Komárno z 25. októbra 2007 sp. zn. 3 T 37/2004, v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2008 sp. zn. 3 To 26/2008, ktorým bol obvinenému Z. K. podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 553/2002 Z. z., s použitím § 35 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zák. za spolupáchateľstvo trestného činu lúpeže ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 9 ods. 2, § 41 ods. 1 a § 234 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 553/2002 Z. z., ako aj za ďalší trestný čin lúpeže ako obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 41 ods. 1, § 234 ods. 1 Tr. zák., v znení zák. č. 553/2002 Z. z. a za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení zák. č. 553/2002 Z. z. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb., v znení neskorších predpisov, zaradený do tretej nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil krajský súd obvinenému Z. K. povinnosť uhradiť poškodenej organizácii P., s. r. o., R. X. v Bratislave škodu v sume 477,99 Eur.

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Nitre podal obvinený Z. K. prostredníctvom obhajcu JUDr. R. B. dovolanie, ktoré opiera o dôvody § 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Tr. por.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. podľa obvineného spočíva v tom, že nebolo v konaní pred okresným súdom vykonané znalecké dokazovanie na zistenie splnenia podmienok možnosti aplikácie ustanovenia § 47 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. spočíva v tom, že obvinený spochybňuje oprávnenosť nezrušenia výroku o treste vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 3 T 37/2004, v ktorej mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, čím mu bol fakticky uložený trest odňatia slobody spolu v dĺžke tridsať rokov, čo nemôže požívať zákonnú ochranu.

Zároveň obvinený vytýkal súdom, že rezignovali na vyriešenie možnosti aplikácie ustanovenia § 92 a nasl. ohľadne predchádzajúcich odsúdení predbežnou otázkou.

V tomto dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu obvinený uviedol, že v ostatnom sa pridržiava svojich doterajších prednesov. Zrejme mal na mysli jeho písomné podanie, označené ako dovolanie, ktoré si vypracoval sám skôr, než mu bol ustanovený obhajca na podanie dovolania.

V uvedenom podaní obvinený namietal, že vo veci rozhodoval na okresnom súde predseda senátu, proti ktorému na hlavnom pojednávaní 25. augusta 2011 vzniesol námietku zaujatosti, keď podal proti nemu trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania zločinu prijímania úplatku, pričom bolo začaté trestné stíhanie, ale nebol doteraz upovedomený o jeho výsledku. Je však presvedčený, že už toto jeho oznámenie podané proti zákonnému sudcovi spochybňuje jeho nezaujatosť.

V ďalšej časti tohto podania sa obvinený zaoberal dôkaznou situáciou vo veci, keď namietal, že ho usvedčoval len jediný svedok, poškodený L. S. a svedkyňa H. S. vypovedala ku skutku inak v prípravnom konaní a inak na hlavnom pojednávaní a podobne aj svedkyne M. V. a R. M., ktoré to vysvetľovali tým, že v prípravnom konaní nemali tlmočníka. Rovnako namietal, že aj

Krajský súd v Nitre sa nezaoberal faktami, ktoré dokazujú jeho nevinu, ale vychádzal len z výpovedí poškodeného.

Obvinený preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal odvolaciemu súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila okresná prokurátorka v Komárne a vo svojom vyjadrení uviedla, že dokazovanie vo veci bolo vykonané zákonným spôsobom. Okolnosti, ktoré obvinený uvádzal v dovolaní, namietal už v konaní pred odvolacím súdom. Podľa jej názoru nie je vo veci daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a rovnako ani podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorého predmetom nemôžu byť samotné skutkové zistenia, ale len právna kvalifikácia skutku a v danom prípade boli skutky správne právne kvalifikované.

Čo sa týka argumentácie obhajcu obvineného, zrušenie rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 3 T 37/2004 z 25. októbra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. júna 2008, neprichádzalo do úvahy s prihliadnutím na ustanovenie § 42 ods. 1, 2 Tr. zák. a na to, že zločin lúpeže spáchal obvinený Z. K. dňa 27. novembra 2007, t.j. po vyhlásení prvostupňového rozsudku v tejto inej veci obvineného.

Poukázala na to, že v teraz posudzovanej veci nebol obvinenému uložený trest v zmysle § 47 ods. 1 Tr. zák., t. j. trest odňatia slobody na doživotie a pokiaľ ide o zahľadanie odsúdenia u dospelého páchatel'a, možno o ňom rozhodnúť len na základe jeho žiadosti, resp. na základe žiadosti osôb, ktoré by mohli v prospech obvineného podať odvolanie, alebo na návrh záujmového združenia občanov uvedeného v § 4 ods. 2 Tr. por. (§ 469 ods. 1 Tr. por.).

Z týchto dôvodov okresná prokurátorka navrhla, aby dovolací súd uznesením dovolanie odmietol v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného Z. K. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný

prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody dovolania podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Keďže odvolanie obvineného Z. K. obsahovalo i námietky, o ktoré teraz opiera dovolacie dôvody podľa písm. g/ odseku 1 § 371 Tr. por., ale fakticky aj podľa písm. e/ ods. 1 § 371 Tr. por., keď obvinený namietal, že rozhodoval vo veci sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Preto obvinený mohol oprieť dovolanie o dôvody uvedené v týchto ustanoveniach. Iná je skutočnosť, či sú reálne naplnené a v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky nezisťuje žiadny taký dovolací dôvod, ako naznačoval obvinený.

Krajský súd v Nitre sa zaoberal námietkami obvineného a konštatoval, že dokazovanie bolo vykonané zákonným spôsobom a nezistil ani odvolaním nevytýkané chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

K námietke obvineného, že vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania treba podotknúť, že iba samotné podanie trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania trestného činu vo veci konajúceho sudcu nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na pochybnosť o jeho nezaujatosti, lebo takým postupom by mohol byť ktorýkoľvek zákonný sudca aj neoprávnene vylúčený z prejednávania veci, ak sa trestné oznámenie ukáže neopodstatneným. Vo veci podaného trestného oznámenia niet relevantného

právoplatného rozhodnutia vo vzťahu k osobe konajúceho sudcu, ktoré by dávalo podklad na jeho vylúčenie z vykonávania úkonov predmetného trestného konania.

V predmetnom prípade vo vzťahu k námietke obvineného, ktorú uvádza v dovolaní, že ju podal na hlavnom pojednávaní 25. augusta 2011 sa správne na tomto hlavnom pojednávaní aplikovalo ustanovenie § 32 ods. 6, v nadväznosti na § 31 ods. 4 Tr. por.

Dôvody uvádzané obvineným dotýkajúce sa vykonaných dôkazov z hľadiska toho, že nepreukazujú jeho vinu, že ide o ojedinelý dôkaz výpoveďou poškodeného a ostatné sú rozporuplné, sú irelevantné, pretože vychádzajú z iného hodnotenia dôkazov obvineným a namieta nimi správnosť zisteného skutkového stavu, čo v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je prípustné.

Kvalifikáciu skutku v bode 1) rozsudku krajského súdu len ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., a nie aj ako trestného činu vydierania, možno považovať za správnu i keď nie celkom z toho istého dôvodu ako uviedol krajský súd, ale z dôvodu tzv. faktickej konzumpcie, keďže konanie popísané v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa ním kvalifikované ako zločin vydierania, nasledovalo vlastne až po dokonaní zločinu lúpeže, ktorý býva dokonaný už použitím násilia alebo hrozby bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Ďalšie konanie obvineného smerujúce k udržaniu si cudzej veci a neoznámeniu už dokonaného trestného činu lúpeže podstatnejšie nezosilňovalo poškodenie chráneného záujmu už predchádzajúcim konaním smerujúcim proti slobode a majetku iného.

Kvalifikácia skutku v bode 2) napadnutého rozsudku je tiež správna a nebola ani namietaná.

S namietaným nezrušením výroku o treste rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 3 T 37/2004 z 25. októbra 2007 sa nemožno stotožniť. Vo vzťahu k zločinu lúpeže uvedenému pod bodom 1) napadnutého rozsudku neprichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu z dôvodov, ktoré vo svojom vyjadrení uviedla okresná prokurátorka.

Pokiaľ došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu za prečin uvedený pod bodom 2) napadnutého rozsudku vzhľadom na trest uložený obvinenému rozsudkom Okresného súdu Komárno z 25. októbra 2007 sp. zn. 3 T 37/2004 bol postup krajského súdu správny. Nedošlo tým ani k tomu, že by bol obvinenému uložený fakticky trest odňatia slobody na tridsať rokov, ako to uvádza obvinený, teda nad zákonom prípustnú výmeru dvadsiatich piatich rokov (§ 47 ods. 2 Tr. zák., predposledná veta).

Najvyšší súd zisťuje, že krajský súd postupoval pri ukladaní trestu za skutok pod bodom 1) v súlade s ustanovením § 47 ods. 2 Tr. zák. Pri podaní dovolania v prospech obvineného neobstojí jeho argumentácia týkajúca sa nedostatku znaleckého dokazovania na preukazovanie okolností uvedených v § 47 ods. 1 písm. a/ a b/ Tr. zák., lebo obvinenému nebol uložený trest odňatia slobody na doživotie, ale ukladal mu trest podľa predposlednej a poslednej vety § 47 ods. 2 Tr. zák. Zároveň krajský súd rešpektoval ustanovenie § 46 ods. 1 Tr. zák. o najvyššej možnej výmere trestu odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov, pokiaľ tento nebol uložený na doživotie a taktiež ustanovenie § 43 Tr. zák. o ďalšom treste.

Podľa ustanovenia § 43 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Krajský súd poukázal na tieto skutočnosti v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z neho je zrejmé, že po započítaní väzby a doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody z desaťročného trestu odňatia slobody uloženého obvinenému Z. K. rozsudkom Okresného súdu Komárno z 25. októbra 2007 sp. zn. 3 T 37/2004, čo už je viac ako päť rokov, uložením dvadsaťročného trestu odňatia slobody v teraz posudzovanej veci, spolu s doteraz nevykonaným zvyškom trestu odňatia slobody vo vyššie spomenutej trestnej veci, nedošlo k uloženiu trestu odňatia slobody v rozpore s ustanovením § 43 Tr. zák. nad limitovanú hranicu dvadsiatich piatich rokov, ale trest bol uložený v súlade s týmto ustanovením.

Neobstojí ani argumentácia obvineného, že by súd rezignoval na vyriešenie otázky upravenej v § 92 ods. 1 a nasl. o zahľadení predchádzajúcich odsúdení ako predbežnej otázky. Odsúdenia obvineného kontinuálne nadväzovali na predchádzajúce výkony trestu odňatia slobody, ktoré krajský súd bral do úvahy pri posudzovaní, či sa má aplikovať ustanovenie § 47 ods. 2 Tr. zák. Treba podotknúť, že i podľa predchádzajúceho Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, (§ 69 ods. 1 písm. a/) i podľa nového Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, (§ 92 ods. 1 písm. a/) je potrebná doba desiatich rokov, počas ktorých musí odsúdený po výkone trestu odňatia slobody prevyšujúceho päť rokov viesť nepretržite riadny život. Obvinený pritom trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 6 mesiacov za druhé relevantné odsúdenie posudzované z hľadiska § 47 ods. 2 Tr. zák. vykonal 2. apríla 2000 a teraz posudzovaný skutok v bode 1) napadnutého rozsudku spáchal 22. novembra 2007, pričom toto druhé odsúdenie nasledovalo v krátkej časovej súvislosti po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov, sčasti odpusteného amnestiou, vo veci Okresného súdu Komárno sp. zn. 1 T 96/87. Je zrejmé, že v lehotách, ktoré sú predpokladané na zahľadenie odsúdenia, obvinený vždy spáchal ďalší trestný čin.

Výslovne uviesť, že ako predbežnú otázku posúdil súd, že obvinený pri niektorom odsúdení spĺňa podmienky na jeho zahľadenie, by prichádzalo do úvahy, ak by súd takéto podmienky zistil a potom by nemohol ukladať trest podľa zásad uvedených v § 47 ods. 2 Tr. zák. V predmetnom prípade to neprichádzalo do úvahy z vyššie naznačených dôvodov.

Nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia nezistil najvyšší súd ani v žiadnom z ďalších výrokov napadnutého rozsudku.

Preto postupoval podľa § 382 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Keďže v posudzovanej veci dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a i/, ale ani podľa písm. e/ Tr. por., o ktoré opieral dovolanie obvinený, a ani iné, nie sú naplnené, preto

na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa citovaného ustanovenia § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. júla 2013

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová